

D ů v o d y:

Jest nesporno, že žalobkyně láhev piva, po jehož požití onemocněla, nekoupila od žalovaného pivovaru, nýbrž z třetí ruky. O smluvním poměru mezi žalobkyní a žalovaným pivovarem nemůže tudíž býti řeči. Žaloba uplatňuje, jak správně mají za to oba nižší soudy, ručení žalovaných z nedovoleného činu a tu musí žalobkyně dokázati jejich zavinění, k čemuž především jest zapotřebí důkazu, že příčina, která měla v zápětí její onemocnění, byla způsobena v žalovaném podniku. Dle zjištění nižších soudů se jí tento důkaz nezdařil a proto byla žaloba právem zamítnuta.

Čís. 800.

Domáhají-li se oba manželé rozluky pro rozvrat, netřeba zkoumati, kdo z nich je převážně rozvratem vinen.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1920, Rv I 670/20.)

Sporné strany uzavřely manželství r. 1905, však již v r. 1907 manželka manžela opustila, ježto ve své živnosti málo vydělával. Roku 1910 navázala manželka poměr s Jindřichem K., s nímž měla též dítě a žije s ním dosud ve společné domácnosti. Manžel žije pak od roku 1912 ve společné domácnosti s Františkou D. Žalobě manželky na rozluky manželství pro rozvrat (§ 13 lit. h) rozl. zák.) procesní soud prvního st. l. i. c. e. vyhověl a rozloučil manželství z viny obou manželů. D ů v o d y: Soud je přesvědčen, že k odejití muže žalobkyně byla nucena, neopustila ho zlomyslně, neboť měla úmysl se k němu vrátiti, tím rozvrat manželský by sice nevznikl, ale přece žalovaný má na tom, k čemu později došlo (cizoložství) převážnou vinu v tom, že neměl dosti práce a patrně ani dosti snahy, aby ženu uživil, takže ona si ji musela sháněti sama. Je prokázáno, že obě strany dopustily se cizoložství (§ 13a) zák. ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.), tím vznikl mezi nimi rozvrat manželský tak hluboký, že nelze na nich spravedlivě žádati, aby setrvali v manželském společenství. Rozvratem tím je převážně vinen žalovaný (§ 13 lit. h) cit. zák.), — bylo ale uznáno na vinu obou manželů ve smyslu § 11 nařízení ministerstva ze dne 9. prosince 1897, čís. 283 ř. zák. O d v o l a c í s o u d žalobu zamítl. D ů v o d y: Soud procesní, ač zjistil bezvadně skutkový podklad sporu, a podřadil jej správně pod jediný žalobkyní uplatňovaný důvod hlubokého rozvratu (§ 13 lit. h) nov. rozl.), došel nesprávně k úsudku, že rozluky povoliti lze, poněvadž rozvratem převážně vinen jest žalovaný. Soud odvolací, vycházející z téhož skutkového podkladu, dochází k závěru, že rozvratem převážně vinná jest žalobkyně, kteráž pouze rok se žalovaným žila, a ač různic mezi manžely hrubě nebylo, pouze proto od něho odešla, že málo vydělával. Tím prohřešila se proti závazku, při sňatku převzatému, že muži svému vzájemně bude pomáhati (§ 44 obč. zák.). Také to byla žalobkyně, která již v roce 1910 zapředla důvěrnou známost s ženatým Jindřichem K., s nímž děcko má a po smrti jeho ženy s ním ve společné domácnosti žije, kdežto žalovaný teprve v roce 1912 s Františkou D. sdílí společnou domácnost. Jest, tedy na vzniklém takto rozvratu převážně vinná žalobkyně. Cizoložství jako

důvod rozlukový nebylo žádným z manželů uplatňováno, žalovaný pak vůbec neuvedl, jaký důvod pro svůj návrh na rozluku uplatňuje, spokojiv se s prohlášením, že souhlasí s návrhem žalobkyně na rozloučení manželství. Když v žalobě tvrzené zlé nakládání a konkubinát žalovaného žalobkyně ve sporu jako důvody rozlukové již nedržela, a při opravě žaloby pouze na rozvratu setrvala, tento důvod rozlukový však pro její převážnou vinu na rozvratu upotřebitelným není, bylo změnou v odpor vzatého rozsudku žalobu zamítnouti.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolání uplatňuje odpor se spisy a nesprávné právní posouzení, a to právem. Žalobkyně žádala za rozluku pro rozvrat manželství dle § 13 lit. h) zák. rozl., dovolávajíc se konkubinátů, v nichž oba manželé žijí, žalovaný pak s tímto návrhem souhlasil, což docela zřejmě musí se rozuměti jako souhlas s rozlukou pro rozvrat z příčiny udaných konkubinátů, jež sám rovněž tvrdil. Rozpor mezi stranami byl jen v tom, že každá navrhovala rozluku z viny odpůrcovy, t. j. přikládala vinu na rozvratu straně druhé. Jest tedy odvolací soud na omylu, praví-li, že žalovaný neuvedl, jaký důvod pro svůj návrh na rozluku uplatňuje, a tento odpor se spisy zavínil, že odvolací soud dospěl k zamítnutí návrhu na rozluku, při čemž ovšem zamítl toliko návrh žalobkyně, návrh žalovaného však, ačkoli v důvodech uznává, že učiněn byl, pominul. Také jest mylné, praví-li odvolací soud v důvodech, že žalobkyně konkubinát žalovaného jako důvod rozluky — správně řečeno jako důvod rozvratu — ve sporu už nedržela, neboť to při jednání ještě jednou výslovně uvedla. Že obě strany žijí po delší dobu v konkubinátu a žalobkyně že má se svým novým druhem života dokonce deset let staré děcko, jest svědecky a tudíž objektivně po rozumu § 10 manž. říz. prokázáno a také oběma nižšími stolicemi za zjištěné přijato. To jest ale vzorný příklad rozvratu, na nějaké opětné spojení těchto bývalých manželů není pomyšlení. Jde jen o to, nevadí-li předpis § 13 lit. h) zák. rozl., že rozluku nelze vysloviti k žalobě t. j. k návrhu nebo žádosti — jak to správněji nazývají procesní předpisy o řízení ve věcech manželských — manžela, jenž je rozvratem převážně vinen. Prvý soud má za to, že převážně vinen je žalovaný, odvolací soud zase, že žalobkyně. Avšak tuto otázku netřeba ani zkoumati, neboť ať je vinen převážně kterýkoli z manželů, vždy musí býti rozluka povolena, ježto za ni žádali oba: je-li vinen převážně jeden, nemůže býti vinen takto zároveň i druhý a tomuto druhému, méně vinnému, nelze ji odpírati. Pak-li by však byli oba stejně vinni, nelze ji odporovati také, protože nárok nemá právě jen převážně vinný. Byla tedy prvním soudem právem rozluka vyslovena. Co však se týče viny po rozumu § 11 manž. říz., kde nejde o její míru, nýbrž jen o její jsočnost nehledě k stupni, uznal první soud na vinu obou stran, a do tohoto výroku nebylo podáno odvolání, zůstává tedy ve své míře, když výrok na rozluku odvol. soudem odklizený byl opět obnoven.

Čís. 801.

Zájemného popsání svršků, jež nájemce, vystěhovav se, v bytu zanechal, lze domáhati se i po uplynutí třídenní lhůty § 1101 obč. zák.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1920, R II 392/20.)